Oswaldi hoidnud hukkatuse ja hirmsa pattude eest, et ta ommas soldati pölwes nende sisse mitte ei langenud. Sedda wisi hakkas meie Oswalt ikka ennam Jummalat tundma ja armastama. Ta ostis ommale Piibli ramatu, ja kui temmal agga wähhä aega olli, istus ta kuhhugi körwale ja lugges selle kalli ramatu seest; ja sedda ennam ta lugges, sedda suremaks läks ta himmu selle pühha sõnna järrel, ja sedda ennam öppis ta ka meie Önnisteggiat armastama ja hakkas tedda palluma. Agga mitte kaua pärrast sedda said temma seltsimehhed märku, kuidas luggu temmaga olli, ja waene Oswalt sai peagi neist ärrapõllatud ja pilgates „pühhaks Oswaldiks" sõimatud. Essiotsa pahhandas temma selle ülle ja ei tahtnud kannatada; ta kaebas üllematele, agga ei sanud öigust; ta kostis pikkajate wastu ennese eest, agga se teggi temma pölwe weel raskemaks. Wimaks jäi ta wait, ja kaebas agga omma willetsust omma Önnisteggiale. Ni kaua kui ta weel Pariisi linnas ellas, leidis ta kinnitust omma ussu sõbrade juurest, agga korraga tulli käsk, et ta omma polkuga Ruangi linna piddi minnema. Se olli nüüd raske kül meie waese soldatile, agga et Ruangi ja Pariisi wahhel tullewanker raudteed mööda käib, kelle peal pitka teed mõnne tunniga sõitma peab, siis lotis Oswalt, et wahhete wahhel lubba saaks omma Pariisi sõbru watama minna. Essiotsa, et ta auus

ja üllespiddaja innimene olli, sai ta ka seks lubba agga ni pea kui pealik märkis, et ta usklikude ossasamise pärrast senna läks, kelas temma sedda kõwwaste, nönda kui sedda selle juttu hakkatuses kuulsime.

Se olli pärrast lõunat selle kelamise järrel, siis seisis soldat Oswalt kurwa melega kassarmi akna jures ja mõtles omma pealiku waljud sõnnad järrel, sest kapten olli temmale pilgates ja naerdes kõik sõnnad truwiste öölnud. Oswaldi käes olli Uus Testament ja ta lugges just mis üllespandud on Roma rahwa ramatu kahhekssamas peatükkis: „Meie teame et kõik heaks tulleb neile, kes Jummalat armastawad." „Jah!" ohkas ta, „kes sedda wõiks uskuda! Issand, minna ussun, kinnita minnu nõdder usk!" Korraga hüdis wahhi soldat alt howist walju heälega tedda pilgates tuppa: „Pühha Oswalt, jubba pole tunni seisab üks waene mees wärrawa jures ja pallub tükki leiba. Kas sa tahhad tedda näljaga lasta ärra minna?" Aknast wälja wadates, näggi ta ka tõeste wärrawa jures üht meest, kelle ihhu agga ride hilbud katsid, ja kes ommad käed ülles tõstes, allandlikult weikest andi pallus. Halleda melega leikas Oswalt tükki leiba ja jooksis alla howi sedda waesele andma. Sant wõttis leiba ja ütles tännulikult saksakele: „Jummal õnnistagu teid!" ja tahtis ärraminna. — „Ota, sõbr," hüab Oswalt, „kust sa olled?" —

Eesti-maa-rahwa Kalender 1870, lk. 24